

РЕШЕНИЕ

№ 140

гр. Л., 02.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА

Членове: ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА
ПЛАМЕН ПЕНОВ

при участието на секретаря ХРИСТИНА Х.
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА Въззивно гражданско дело № 20234300500214 по описа за 2023 година

за да се произнесе съобрази:

Производство по чл.258 и сл.,вр.с чл.310,ал.1,т.2 от ГПК.

С Решение № 75/06.03.2023г.,пост.по гр.д.№1620/2022г. РС-Ловеч е отхвърлил предявения от В. Г. С. от гр.Л., против Г. З. С. с постоянен адрес в гр.Л. и настоящ в с.Р., Лов.обл.,***, иск с правно основание чл. 310,ал.1,т.2,пр.II от ГПК, във вр. с чл.243, чл.248, чл.233,ал.1,изр.I от ЗЗД, за освобождаване на зает недвижим имот, намиращ се в с.Р.,Ловешка област, ***, и предаване ключовете от имота, като неоснователен и недоказан. С оглед изхода на спора В. Г. С. е осъдена да заплати на Г. З. С. сумата 400(четиристотин)лева, представляваща разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

С Определение №322/06.04.2023г. РС-Ловеч е отхвърлил като неоснователно искането на Г. З. С. за изменение на решението в частта на разноските по реда на чл.248 от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от В. Г. С. от гр.Л., чрез адв.Б.- ЛАК, срещу Решение №75/06.03.2023г., пост. по гр.д.№1620/2023г. по описа на РС-Ловеч. Счита съдебния акт за неправилен и постановен в противоречие със събраните доказателства.Излага фактологията на спора и анализира показанията на разпитаните свидетели и заключава,че с тях е оборено твърдението на ответника,че няма уговорка да полза имота. Доказано е,че В. С. е живяла в имота още приживе на родителите ѝ, продължила е и след това и е заплащала всички данъци

и такси. Не са събрани достатъчно доказателства в подкрепа на тезата на ответника, че имотът му е обещан от родителите на ищцата. Не е доказано и твърдението, че този имот е единствен на Г. С.-приложен е нотариален акт, с който е обективизирано прехвърлянето от майка му и дядо му на друг имот в същото село, който до ползва като жилищен. Счита за категорично доказано наличието на заемно правоотношение, установеното от свидетелите, ползването от Г. на помещения в имота за производство на кошери.

Моли да се отмени решението и уважи иска. Моли да се допусне събирането на гласни и писмени доказателства след запознаване с отговора на въззивната жалба.

В срока по чл.263 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от Г. З. С., чрез пълномощници адв.Л.-ЛАК и адв.Х.-ЛАК. Счита жалбата за неоснователна и недоказана и молят да се остави без уважение, а обжалваното решение да се потвърди. Представят анализ на свидетелските показания и заключават, че с тях се потвърждава тезата му, че се е установил в спорния имот още като ученик, това е единственото му жилище, там живее със семейството си през цялото време от 2004г. Владението и ползването са му предадени от неговите баба и дядо и убеден в тези си права той е извършил ремонтни дейности върху сградите, построил е работилница. Ищцата е демонстрирала намерението си за своеене едва през юни 2022г., когато е заявила права на собственост към него и му е отправила покана за освобождаване. Ищцата никога не е предоставяла имота за ползване на сина си, тъй като свои права е заявила едва през 2022г., а той го ползва още от 2004г. Имотът е получил от своите баба и дядо, не от майка му. Конфликтът между страните е породен от негативното отношение на майка му към жената, с която живее и са създали семейство. Противопоставя се на доказателствените искания на въззивника поради липса на предпоставките на чл.266, ал.1 от ГПК. Моли да се присъдят направените по делото разноски.

От Г. С. е подадена частна жалба срещу Определение № 322/06.04.2023г., пост. по реда на чл.248 от ГПК. Счита за неправилно определянето от съда на дължимото адвокатско възнаграждение под минималния размер, предвиден в Наредба №1/2004г. на ВАС. Счита, че при определяне на дължимото възнаграждение следва да се съобразява, че цената на иска е данъчната оценка на имота, която е 5639лв., а не 1/4 от нея, както е приел съдът. Така дължимото адвокатско възнаграждение би следвало да е в размер на 863.90лв. Не се съгласява и с аргумент за липса на правна и фактическа сложност на делото и определяне на възнаграждение под минималния размер. Възразява, че съдът не може да намалява възнаграждението под установения минимум дори и при липса на правна и фактическа сложност на спора. Моли да се отмени определението и адвокатското възнаграждение се присъди в размер на 900лв.

В. С. не е изпратила отговор на частната жалба.

От приложените по гр.д. №1620/2022г. по описа на РС-Ловеч доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, въззивният състав приема за установено следното:

По допустимостта на въззивното производство съдът се произнесе с определението си по чл.267 от ГПК, като прие, че е налице. Въззивната жалба е подадена е в

срок и от легитимирано лице. Отговаря на изискванията на чл.262, във вр.с чл.260 и чл.261 от ГПК и съдът я приема за редовна. Своевременно е подаден и отговорът на въззивната жалба. Идентични са констатациите на съда и по частната жалба.

При проверката си по реда на чл.270 от ГПК въззивната инстанция не открива пороци, водещи до нищожност. Не са налице и основания за недопустимост на първоинстанционното решение. С оглед на това съдът преминава към проверка по реда на чл.271 от ГПК по същество на правилността на атакуваното решение.

По същество.

Не се спори, че ищецът В. С. е майка на ответника Г. С..

С Нотариален акт № 88, т.ІІІ, рег.№ 4760, дело № 277/30.06.2022 г. на Нотариус с №744 в НК и район на действие РС-Ловеч, по реда на чл.587 от ГПК ищецът е призната за собственик по наследство и давностно владение на Поземлен имот с идентификатор 69523.524.435, намиращ се в землището на с. Р., Ловешка област, ***, заедно с построените в имота шест сгради - две жилищни, три селскостопански и един гараж. Приложена е Скица на имота и удостоверение за данъчна оценка, в които за собственик е посочена С..

На 15.08.2022г. ищецът е отправила Нотариална покана с рег.№ 5479, т.1, № 125/15.08.2022г., чрез Нотариус с №744 в НК и район на действие РС-Ловеч, до ответника, връчена му на 18.08.2022г. С поканата С. е заявила желание ответникът да освободи собствения ѝ имот с ид. 69523.524.435, в едномесечен срок от получаването на поканата, както и да се яви на 03.10.2022г. в кантората на нотариуса, за да ѝ предаде ключовете за имота.

От своя страна на 07.09.2022г. ответникът е отправил писмен отговор рег.№ 8252, том 2, акт 27/07.09.2022г., чрез Нотариус с рег.№565 в НК и район на действие РС-Ловеч, до ищеца, в който е оспорил правото ѝ на собственост върху имота и е направил възражение, че го е придобил, заедно с построените в него шест сгради, по силата на упражнявано давностно владение, продължило повече от 20 години. По изложените съображения е отказал да освободи имота и да предаде ключовете за него.

За обосноваване на тезите си страните са ангажирали свидетели.

Свидетелите на ищеца са нейни приятелки и съседи на имота. Свидетелят Й.Г.И. е съсед в селото и в гр.Л.. Познава семейството ѝ от много години. Знае, че В. и Г. живеят в една къща- тази на ***. Категорична е, че В. се е грижела за родителите си. Не знае да е имало уговорка имотът да остане за Г.. Обяснява, че Г. и баща му са построили работилницата в имота. Вижда, че В. си идва в Р. всяка събота и неделя, защото пият кафе. От една година В. има и ползва и друг наследствен имот в близост до спорния. Преди около година разбрала за влошените им отношения и че В. не живее в имота, но все още имала оставени вещи. Не знае да е имало уговорка между В. и Г. за ползването на имота.

Свидетелят Х. също е съсед и приятелка на ищеца. Обяснява, че С. първоначално е живеела при родителите си в спорния имот, а през 1996г., тя, заедно със съпруга и децата се установили да живеят в гр. Л.. След като завършил училище, около 2004г., Г. се преместил

да живее в имота в с.Р.. Тогава все още били живи баба му и дядо му. След това там заживяла и жена му и създали семейство. Подпомаган и от бабата и дядото,Г. направил работилница,където произвеждал сандъци за кошери и гледал пчели. В. и съпругът ѝ също указвали съдействие и винаги му помагали. Свидетелят не знае за уговорки с дядото и бабата (родители на ищеца) имотът да остане за Г.. Твърди,че В. е обработвала градина до преди две години,но преустановила заради влошените им отношения. Тогава свидетелят разбрала за конфликта им. Знае,че В. и съпругът ѝ, с цел да преодолеят тези конфликти, са предлагали на сина им да направи ремонт на новото им жилище в съседство,но той отказал грубо. В. не ѝ е споделяла за уговорки с Г. да ползва спорния имот.Знае,че ответникът има и друг имот в селото,получен по дарение от майка му,но не го обитава.

Свидетелите на ответника са също съседи на спорния имот. Свидетелят Т.М.Т. е вуйчо на В. С.(брат на майка ѝ) и е категоричен,че е живяла в имота само докато е била ученичка.След това е живяла в Л..В имота единствено поддържала градина и рядко ходела в къщата. Категоричен е,че Г. С. живее там от ученик,пътувал с автобуса до Л. да ходи на училище и се връщал при баба си и дядо си-Г. К. и Б. М.а.Знае,че прародителите са му разрешили да живее, да преустройва и „...да прави каквото му е необходимо..Не знам на документи,но просто бяха казали,че след тях Г. ще наследи имота..“. Обяснява,че ответникът ползва целия имот, там живеел, заедно с дядо си направили плевня,гараж,две работилници и стопанска постройка. Занимавал се с пчеларство и в работилницата си правел сандъци за кошерите.Пчелите отглеждал на друго място,не в имота. Вече не се занимавал с тази дейност. Свидетелят не е чувал и не помни да е имало спор и претенции от В. към имота и факта,че Г. живее там. Свидетелят И.Н.И. също е съсед, приятел на ответника и кръстник на сина му. Помни,че през 2002г. двамата станали ловци и тогава Г. вече е живеел в имота. Знае,че му е предоставен от дядо Г. и баба Б.,на които помагал до последно.Докато бил жив дядо му казвал „...Г. ми е име,за името ми е тук.Г. оправи си се..“. .През 2010-2011г. ответникът се занимавал с пчеларство. Ремонтирал съществуващ навес и си направил работилница,където правел сандъците за кошерите. Пчелите отглеждал на друго място извън имота. Вече не използва работилницата,а машините си стоят там. Категоричен е,че родителите на ответника не живеят в имота,само майка му идвала да обработва градината до преди 4-5 години.След това си взели къща в съседство и се установили там. Г. помагал на баба си и дядо си до смъртта им. Първо починала бабата около 2015 г., а дядото около 2016-2017г. След смъртта им Г. ремонтирал и първия етаж на къщата-направил трапезария,баня с тоалетна и вече живее в цялата къща. Свидетелят не е знаел за заявени претенции на майката към сина и се учудил,когато последният му споделил,че е получил нотариална покана да напусне имота.

Съдът намира,че може да се позове на показанията на свидетелите. Макар и повлияни от позицията на страната,която ги е ангажирала, в обясненията те не си противоречат,че ответникът се е установил в имота отдавна-още като ученик. Единни са и за това,че не знаят за уговорки между ищеца и ответника за ползване на имота по силата на заем за послужване. Обясненията им за действията и демонстрираните намерения от всяка

от страните ще бъдат предмет на анализ по съществото на спора. По изложените съображения съставът приема показанията за обективни и се позовава на тях.

При така установената фактическа обстановка съдът приема, че е сезиран с иск с правно основание чл.310,ал.1,т.2,пр.II-ро от ГПК,във вр.с чл.243 и сл. от ЗЗД - искане за опразване на имот,с твърдение,че ищецът го е предоставила на ответника за ползване по силата на заем за послужване.

Известно е,че като договор заемът за послужване поражда единствено облигационни отношения между страните. Затова съставът напълно споделя мотИ. на първоинстанционния съд да не се разисква въпросът за собствеността на имота. Това е недопустимо и с оглед предприетата от ищеца защита по реда на бързото производство,което не допуска съвместно разглеждане на насрещни искове(чл.314,ал.2 от ГПК). С оглед на това в настоящето решение не следва да се дава отговор на направените в съдебното заседание от пълномощника на въззивника възражения по отношение висящия между страните спор за собственост, правилно отделен от съда за разглеждане в отделно производство. Предмет на настоящия процес е единствено претенцията на ищеца за опразване на имота, с твърдение,че го е предоставила на въззИ.емия по силата на заем за послужване.

Както и първоинстанционният съд е посочил- предпоставките за уважаване на настоящата претенция са по категоричен начин да се докаже наличието на сключен между страните договор за заем за послужване на имота, предаването на имота на ответника, заявеното ясно и недвусмислено желание от заемотателя за връщане на имота и неизпълнение от страна на заемателя.

Съставът направи самостоятелен анализ на ангажираните от страните доказателства и намира,че искът е неоснователен и недоказан. С оглед неформалния характер на договора възможността за доказването му е със свидетелски показани и индиции от действията на страните. В случая никое от така ангажираните доказателства не обосновава наличие на твърдяното облигационно отношение между ищеца и ответника. Свидетелите и на двете страни са единни,че ответникът живее в имота още от ученик- сочат се 2002г., 2004г., че не е напускал,а напротив там живее и с вече създаденото от него семейство. През годините-още докато са били живи прародителите,е извършвал действия по поддържане на имота, за известен период е развИ.л и стопанска дейност(отглеждането на пчели) и в работилницата е правел сандъците за кошерите, ремонтирал е жилищната сграда и през цялото това време не е имало противопоставяне от никой-нито от бабата и дядото,нито от ищеца. От 2009г живее там и заедно със семейството си-съпруга и дете. Всички тези действия демонстрират намерение за установяване в имота,което не е с временен характер, а трайно и категорично. За разлика при предоставяне на имот чрез заем за послужване изначално е ясно,че следва да се върне след определеното време или след уговореното ползване. От действията нито на ищеца , нито на ответника тук не може да се установи да са имали подобни уговорки, не се установява да са били подчинени на временния характер на ползването на имота при заем за послужване. Напротив-ответникът е

демонстрирал трайно и явно намерение и реално се е установил и живее в имота..ТакИ. са били действията му още от самото начало и не се установи да е имало промяна в тази насока. (Какъв е характерът на тези му действия не е предмет на настоящето производство.)

С въведените от новия пълномощник на въззвника квалификации на действията на ответника като т.н.,„търпими“ също не се обосновава,а напротив се опровергава наличие на облигационни отношения по заем за послужване. Категорична е съдебната практика- от преди и актуална, че т.н.“търпимите действия“ – такИ., които са основани на близки приятелски или други лични отношения със собственика, не представляват нито държане,нито владение по смисъла на чл.68 от ЗС. „...*Търпимите действия са именно действия, а не фактическа власт и по това трябва да се различават от държането, а значи и от владението....*“ Те не почИ.т на регламентация между страните именно с оглед особените им отношения, следователно не обосновават и наличие и на облигационно отношение между тях,а са демонстрация на добронамереност, гостоприемство, по силата на лични отношения и поради това да се смятат за извършени със съгласие на собственика(в т.см.Реш. № 483/11.12.2012г. на ВКС по гр.д.№493/2012г., I ГО, Реш.№60156/25.03.2022г.на ВКС по т.д.№633/2020г., II ТО, Реш.№164/07.01.2021г. на ВКС по гр.д.№4132/2019г., IV ГО, Реш.№196 от 18.03.2019г. на ВКС по гр.д.№137/2018г., I ГО и др.).

С оглед на тази характеристика на отношенията между страните, защитата на претендираното от ищеца право на собственост следва да се осъществи по друг ред, не и по този на чл.310,ал.1,т.2 от ГПК,във вр.с чл.243 и сл.от ЗЗД.

По изложените съображения въззивният състав напълно споделя извода на РС-Ловеч за недоказаност на претенцията, поради което и на основание чл.272 от ГПК намира,че обжалваното Решение №75/06.03.2023г., пост.по гр.д.№1620/2022г.по описа на РС-Ловеч,следва да се потвърди в частта, с която искът е отхвърлен.

По разноските.

Съдът е сезиран и с частна жалба срещу Определение №322/06.04.2023г., постановено по реда на чл.248 от ГПК,с което РС-Ловеч е оставил без уважение искането на ответника за коригиране на постановеното в частта на разноските.

Съставът намира жалбата за основателна. Неправилно РС-Ловеч е приложил правилото на чл.71,ал.2 от ГПК при определяне на минималния адвокатски хонорар. Същото е приложимо при определяне на дължимата държавна такса и единствено за нея е предвидено редуциране на цената на иска до $\frac{1}{4}$ от нея. При определяне на минималния адвокатски хонорар такова правило не е въведено и възнаграждението се определя въз основа на интереса-т.е.цената на иска,който съгласно чл.69,ал.1,т.4 и т.2 е данъчната оценка на имота. В случая имотът е със стойност 5639лв.,с оглед на което и по правилото на чл.7,ал.2,т.2 от Наредбата дължимият хонорар е 863.90лв. (400лв.+ 463.90 (10% върху 4639)). При съобразяване на производството превизиението над този минимален размер до уговорените и изплатени 900лв. не е прекомерно,поради което възражението в този смисъл на ищеца е неоснователно и не следва да се уважава.

Затова следва да се отмени обжалваното Определение №322/06.04.2023г., постановено по реда на чл.248 от ГПК, с което молбата по чл.248 от ГПК е оставена без уважение, като Решение №75/06.03.2023г., пост.по гр.д.№1620/2022г.по описа на РС-Ловеч се допълни и с присъждане в полза на ответника и на сумата от 500лв.,представляваща допълнението до пълния адвокатски хонорар от 900лв. Ищецът В. Г. С. следва да се осъди да заплати сумата от 500лв. в полза на Г. З. С., представляваща разноски пред първата инстанция

Разноските пред въззивната инстанция следва да се присъдят с оглед изхода, а именно се възложат в тежест на въззивника В. С. следва да се присъдят направените от въззИ.емия разноски в общ размер на 465лв.,от който 450лв.-адвокатски хонорар и 15лв.държавна такса.

По изложените съображения ОС-Ловеч

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №75/06.03.2023г., пост.по гр.д. №1620/2022г. по описа на РС-Ловеч, **В ЧАСТТА с която е отхвърлен** като неоснователен и недоказан предявеният от В. Г. С. с ЕГН *****,от гр.Л., против Г. З. С. с ЕГН *****, с постоянен адрес в гр.Л. и настоящ в с.Р., Лов.обл., ***, иск с правно основание чл. 310,ал.1,т.2,пр.II от ГПК, във вр. с чл.243, чл.248, чл.233,ал.1,изр.I от ЗЗД, за освобождаване на зает недвижим имот, намиращ се в с.Р.,Ловешка област,***, и предаване ключовете от имота, **като правилно и законосъобразно.**

ОТМЕНЯ като неправилно Определение №322/06.04.2023г. РС-Ловеч, с което е оставено без уважение искането на Г. З. С., с горните данни, за изменение на Решение №75/06.03.2023г., пост.по гр.д.№1620/2022г. по описа на РС-Ловеч в частта на разноските **и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ДОПЪЛВА по реда на чл.248 от ГПК Решение №75/06.03.2023г., пост.по гр.д. №1620/2022г. по описа на РС-Ловеч в частта на разноските,като **ОСЪЖДА В. Г. С. с ЕГН *****,** от гр.Л., ***, **ДА ЗАПЛАТИ на Г. З. С. с ЕГН с ЕГН *****,** с постоянен адрес в гр.Л. и настоящ в с.Р., Лов.обл., ***, и сумата 500(петстотин)лева, (или общо 900лв.), представляваща разноски по гр.д.№1620/2022г. по описа на РС-Ловеч.

ОСЪЖДА В. Г. С. с ЕГН ***,**от гр.Л., ***, **ДА ЗАПЛАТИ на Г. З. С. с ЕГН с ЕГН *****,** с постоянен адрес в гр.Л. и настоящ в с.Р., Лов.обл., ***, сумата 465(четиристотин шейсет и пет)лева, представляваща разноски по в.гр.д.№214/2023г. по описа на ОС-Ловеч.

С оглед цената на иска решението може да се обжалва при наличие на предпоставките на чл.280,ал.3,т.1 от ГПК, в 1-месечен срок от уведомяването на страните, пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____